

Corbeanca Adevărul despre torturile și suferințele „sfinților închisorilor”

Preoți, profesori, părinți, elevi și studenți s-au reunit sâmbătă, 11 martie, în sânul Bisericii „Buna Vestire” din Corbeanca, la o conferință dedicată apărătorilor Ortodoxiei din vremea prigoanei comuniste asupra creștinilor. Împreună s-au rugat și i-au pomenit pe cei ce au luptat pentru libertatea țării și a Bisericii Ortodoxe Române, în vremea asuprii.

Ionela CHIRCU

Oameni care poartă în suflet mereu vîi clipele când au ajuns pe mâinile celor mai temuți tortionari ai închisorilor comuniste și-au spus durerea, sâmbătă, în Biserica „Buna Vestire”, în fața tinerilor din Corbeanca. Depănând amintirile unui trecut dureros, supraviețuitori ai ororilor comuniste au dezvăluit faptele de nedescris la care au fost supuși ani întregi, doar pentru că aveau curajul de a spune lucrurilor pe nume, de a-și mărturisi credința și chiar dorința de a muri pentru Dumnezeu și pentru neamul românesc.

În mijlocul iadului de pe pământ

Perioada anilor 1945-1989 a fost și va rămâne una dintre cele mai negre file din istoria popoului român. Ajuns la conducerea țării, Partidul Comunist Român a implementat un sistem inuman de organizare a penitenciarelor, instaurând tortura fizică și psihică împotriva celor ce se opuneau regimului politic. Printre cei care au ajuns în temnițele înfiorătoare, unde au fost înfometati, bătuți, umiliți, supuși unor torturi de neimaginat mulți ani, s-au

aflat și Jacques Iamandi și Niculina Moica. Foști deținuți politici, ambii au făcut mărturisiri cutremurătoare despre traiul în mijlocul iadului de pe pământ, viața în pușcăriile catacumbelor, spre pildă de viață tinerilor de astăzi. Niculina Moica a povestit drama copilului care a cunoscut ororile închisorii comuniste, la numai 15 ani, atunci când a trecut prin penitenciarele din Jilava, Târgu Mureș, Botoșani, Arad și Oradea.

Sfinții există. Un coleg de celulă și-a înghițit crucea de la gât ca să nu-i fie luată de gardian”

„Am fost arestat în 1956 pentru o organizație manifest împotriva regimului, eram organizație de tineret, de studenți de la istorie, teatru și cinematografie. Mi s-a adus acuzația „uneltire împotriva ordinii sociale”, asta era la modă. Am fost condamnat la opt

Niculina Moica

Jacques Iamandi

Cedry2k, solist rapp, alături de tineri. Artistul le-a vorbit despre modul în care a ajuns să cunoască eroii care și-au dat viața pentru credința strămoșească

ani și am stat în închisoare opt ani și jumătate. Nu știu de ce m-au ținut o jumătate de an în plus. S-a vorbit acum și se va vorbi mereu despre martiri și despre sfinți. Într-adevăr, au existat și există sfinți. Despre ei veți citi mult, eu vă voi vorbi despre cei pe care i-am cunoscut în celulă. Eu cred că voi tinerii sunteți speranța că ne veți întoarce înapoi în Biserică, cum spunea Valeriu Gafencu. După 23 august, după ce țara a fost călcată în picioarele, numai lichelele conduceau. Restul, toată țara avea de suferit. Oamenii se trezeau, pur și simplu, în pușcărie pentru nimic. Majoritatea celor care au intrat în pușcărie nu aveau nicio idee de politică. Minorii, bătrâni, tineri de vârsta voastră, îi lua din spital și-i băgau în pușcărie. Te lua și te trânteau acolo, jos în celulă. Dacă aveai câțiva oameni de bun simț care să te îngrijescă în celulă erai bine, dacă nu, erai terminat. Asta era condiția. Nu mai vorbesc despre regimul de înfometare, pentru că regimul vroia să extermine această clasă socială prin foamete, tortură, moarte. Când am ajuns la Gherla, comandantul ne-a spus: ați ajuns la Gherla, ați ajuns aici ca să muriți. Dar pentru că dacă v-aș împușca, pentru fiecare un glonț m-ar costa foarte mult, eu am altă idee. Să vă așez pe toți la rând și cu un singur cartuș, să împușc zece, dar și asta m-ar costa mult. Așa că o să vă extermin prin foamete, mizerie și băta-

ie. Erau oameni excepționali între noi. O să vă vorbesc despre un țăran, Scrimnic, care era analfabet. Mama lui era văduvă de război și avea o bucătică de pământ și o grădină. Când au venit cei de la colectivizare cu apărarea patriotică, ei au ieșit cu furcile în poartă. I-au băgat în pușcărie și pe el și pe mama lui. Am ajuns cu el într-o cameră. După revoluția din Gherla am fost izolat șase luni singur. Apoi m-a repartizat într-o cameră unde era o atmosferă dubioasă. La început m-am ferit de toată lumea. Dar l-am remarcat pe acest Scrimnic. Într-o celulă cam cât camera asta, stăteau 40 de oameni, pe trei rânduri. N-aveai voie să stai culcat, stăteau doar în șezut cu mâinile pe genunchi. Nu trebuia să vorbești, n-aveai voie să faci nimic. Pe paturile de jos, stăteau cam 10 oameni și întotdeauna acolo lăsam să stea bătrânii și bolnavii. Dimineața se deschidea vizeta (care era o gaură în poartă) și îți dădea turtoiu și o cană cu vopsea neagră, căreia ei îi ziceau cafea, dar era o zeamă de cărbuni. Și Scrimnic s-a aplecat să-

și ia porția de dimineață. Avea o cruce la gât. Când a văzut gardianul, a întins mâna să-i ia crucea. Scrimnic s-a ferit. În câteva secunde, s-a deschis ușa, a intrat caraliul înăuntru (așa îl numeam noi pe gardian, caraliu însemnând, pentru noi, suflet negru), iar Scrimnic a băgat crucea în gură și a înghițit-o. Gardianul s-a năpustit asupra lui, eu l-am tras și acesta a nimerit cu mâna-n gol. Scrimnic, acest țăran care era foarte dârz, i-a spus gardianului: „voi, cei care purtați steaua dracului în frunte? Eu port crucea și nici mort nu puteți să mi-o luați!”. După vreo jumătate de oră au apărut opt caralii împreună cu loțiitorul politic și au început să ne ia la bătaie, împingându-ne pe amândoi spre ușă. După ce am ieșit din celulă, acești oameni au tăbărit pe noi. Închipuțivă opt oameni care loveau cu cizmele, cu pumnii, unde apucau. Ne-au băgat într-o celulă și acolo ne-au bătut până când ne-au lăsat lași. În câteva minute, eram o masă de sânge. Când au terminat, loțiitorul politic a urinat pe noi. După vreo patru-cinci ore,

ne-au luat cu niște pături și ne-au dus în celulă. Pentru tot ceea ce făceai împotriva decidenților, erai codamnat la „neagra” între 7 și 28 de zile. Timp în care n-aveai dreptul la mâncare. Primeai mâncare odată la două zile, iar restul zilelor, primeai dimineața, o gamelă de apă. Plus, te dezbrăca complet, n-aveai pat, n-aveai nimic. Scrimnic, acest țăran analfabet își păstra rația lui, 125 de grame de pâine. Omul ăsta păstra porția lui și când venea cineva de la neagra, el i-o dădea spunându-i: știu că ați răbdat, vă rog primiți de la mine bucata asta de pâine”, și-a amintit îndurerat de zilele temniței, Jacques Iamandi.

„Sfinții închisorilor. Modele pentru tinerii vremurilor de azi”

Conferința „Sfinții închisorilor. Modele pentru tinerii vremurilor de azi”, a fost organizată de Fundația „Profesor George Manu”, cu sprijinul Cezarinei Condurache. Prin amabilitatea părintelui paroh Constantin Brânzea, evenimentul a fost găzduit de Biserica „Buna Vestire” din localitate. Mărturisirile foștilor deținuți au fost făcute spre pilda tinerilor care s-au aflat în biserică în momentul respectiv. În ediția de săptămâna viitoare a Jurnalului de Ilfov vom prezenta, în continuare, șirul mărturisilor cutremurătoare ale foștilor deținuți politici.

Scriitorul Ciprian Voicila, printre invitații de onoare care le-au vorbit tinerilor despre apărătorii Ortodoxiei